

Ομιλία εις την Κυριακήν της Ορθοδοξίας. Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Ἀμήν.

Σήμερα, ἀδελφοί καί ἀδελφές, εἶναι ἡ ἅγια Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, μία ἀπό τίς πενήντα δύο Κυριακές τοῦ ἔτους πού ὀνομάζεται Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μεγάλη καί ἅγια Κυριακή. Κυριακή, κατά τήν ὁποία ἐορτάζεται ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψεύδους, ἐναντίον κάθε ἀναλήθειας, ἐναντίον κάθε αἰρέσεως, ἐναντίον κάθε ψευδοθεοῦ· νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψευδοῦς διδασκαλίας, ἐναντίον κάθε ψευδοῦς φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, πολιτισμοῦ, εἰκόνας. Ἁγία νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί αὐτό σημαίνει ἅγια νίκη τῆς Παναληθείας.

Ποίος ὅμως εἶναι ἡ Παναλήθεια σέ αὐτόν τόν κόσμο; Ποίος εἶναι ἡ Ἀλήθεια σέ αὐτόν τόν κόσμο; Αὐτός πού εἶπε γιά τόν ἑαυτό Του: Ἐγώ εἰμί ἡ ἀλήθεια! Ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ θεός ἐν σαρκί. Νά, αὕτη εἶναι ἡ Ἀλήθεια στόν γήινο κόσμο μας, αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια γιά τόν ἄνθρωπο. «θεός ἐφανερώθη ἐν

σαρκί».

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἔλαβε σῶμα, ὥστε μέ τό σῶμα μας νά εἰπῆ σέ ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους τί εἶναι ἀλήθεια, πῶς ζῆ κανεῖς ἐν ἀληθείᾳ, πῶς πεθαίνει γι' αὐτήν, καί πῶς δι' αὐτῆς ζῆ αἰωνίως. Ὁ Χριστός συνεκέντρωσε ὅλες τίς ἀλήθειες καί μᾶς ἔδωσε τήν Παναλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας. [σελ. 81-82]

Ὅταν ὁ θεός κατέβηκε σέ αὐτόν τόν κόσμο, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, Αὐτός ἔγινε ὁρατός γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους. Ὁ θεός ἔγινε ὁρατός. Καί ἐμεῖς βλέποντάς Τον, στήν πραγματικότητα βλέπουμε τόν Ζῶντα θεό. Αὐτός εἶναι ἡ ζῶσα Εἰκὼν τοῦ θεοῦ στόν κόσμο.

Διαφυλάσσοντας τήν ζῶσα Εἰκὼνα τοῦ θεοῦ σέ αὐτόν τόν κόσμο, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διεφύλαξε τόν ἄνθρωπο, διεφύλαξε τόν Χριστό ὡς ἄνθρωπο. Ὁ ἴδιος ὁ θεός ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά βρῆ σ' ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους τήν θεία Εἰκὼνα, τήν ζῶσα θεία Εἰκὼνα, τήν ὁποία ἐμεῖς ἀμαυρώσαμε μέ τίς ἀμαρτίες καί τά πάθη, τήν παραμορφώσαμε, τήν καταξέσαμε ὅλη μέ τήν ἀμαρτωλή ζωή μας.

Ὅπως λέγεται στούς θαυμάσιους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους, ὁ Κύριος κατέβηκε σέ αὐτόν τόν κόσμο, ἔγινε ἄνθρωπος, «ἵνα τήν ἑαυτοῦ ἀναπλάση Εἰκὼνα», νά ἀνακαινίσῃ τήν Ἰδική Του Εἰκὼνα στόν ἄνθρωπο. «φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι», πού ἐφθάρη δηλαδή μέ τά ἐλαττώματά μας καί μέ τίς ἀμαρτίες μας, καί ὁ ἄνθρωπος ἔγινε μία παραμορφωμένη, μία δύσμορφη, εἰκὼνα τοῦ θεοῦ. Καί ὁ θεός, κατεβαίνοντας σέ αὐτόν τόν κόσμο σάν καθαρή, ὀλοκάθαρη Εἰκὼνα τοῦ θεοῦ, ὡς θεός, ἔδειξε τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι ὁ τέλειος ἄνθρωπος, πῶς πρέπει νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος σέ αὐτόν τόν κόσμο. [σελ. 83]

Πῶς πρέπει νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος σέ αὐτόν τόν κόσμο;

Ἐμεῖς σέ αὐτόν τόν κόσμο πραγματικά πολεμᾶμε, συνέχεια πολεμᾶμε γι' αὐτήν τήν θεία Εἰκὼνα πού εἶναι μέσα στήν ψυχή μας.

Ποιός μᾶς τήν κλέβει;

Ὅλοι οἱ εἰκονομάχοι.

Πρῶτος εἰκονομάχος εἶναι ἡ ἀμαρτία. Ἡ ἀμαρτία δέν θέλει τόν θεό. Δέν θέλει τόν θεό οὔτε μέσα στόν ἄνθρωπο, οὔτε μέσα στόν κόσμο γύρω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Καί διά τῆς ἀμαρτίας κατεξοχὴν εἰκονομάχος εἶναι ὁ Σατανᾶς καί οἱ ἄγγελοί του, οἱ ἀπαίσιοι δαίμονες. Ἐκεῖνοι εἶναι πού κλέβουν τήν ψυχή μας, πού σωρεύουν ἀμαρτίες στήν ψυχή μας καί κατακαλύπτουν τήν θεία Εἰκὼνα πού εἶναι μέσα μας. Μέ τό μαῦρο κατράμι τῆς ἀμαρτίας ἀλοΐφουν τήν θεία Εἰκὼνα πού εἶναι μέσα στήν ψυχή μας. Καί ὁ ἄνθρωπος, ὅταν

ζῆ ἀμετανόητος μέσα στήν ἀμαρτία, ὅταν δέν πολεμᾷ κατά τῶν ἀμαρτιῶν του, ὅταν μένει σέ αὐτές, ὅταν δέν τίς ἐξομολογῆται, τί ἀπομένει ἀπό τήν ψυχή του; Ἀπομένει ἡ θεία Εἰκόνα πασαλειμένη μέ τό μαῦρο πῦρον τῆς ἀμαρτίας, τῶν παθῶν, τοῦ θανάτου. Φρικτό θέαμα, φοβερή ντροπή!

Τί σημαίνει λοιπόν νά εἶσαι Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ;

Σημαίνει, ἀδελφοί, τό ἐξῆς:

Ἐμεῖς ἔχουμε νοῦ, ἀλλά ὁ νοῦς μας εἶναι εἰκόνα τοῦ νοῦ τοῦ Θεοῦ μέσα μας.

Ἐμεῖς ἔχουμε θέλησι, ἀλλά ἡ θέλησις εἶναι εἰκόνα τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ μέσα μας.

Ἐμεῖς ἔχουμε αἴσθησι, ἔχουμε καρδιά, ἀλλά αὐτά εἶναι εἰκόνα θείων αἰσθήσεων μέσα μας.

Ἐμεῖς ζοῦμε σέ αὐτόν τόν κόσμο, ἀλλά αὐτό εἶναι εἰκόνα τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς εἴμαστε ὡσάν εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἀθάνατες, ἀλλά αὐτό εἶναι εἰκόνα τῆς ἀθανασίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς ἔπλασε θεοειδεῖς, γιά νά ζοῦμε μέσα σέ αὐτόν τόν κόσμο δι' Αὐτοῦ, γιά νά σκέπτεται πάντοτε ὁ νοῦς μας: πρόσεχε ἀπό Ποιόν εἶσαι, εἶσαι ἀπό τόν Θεό, νά κάνης καθαρές σκέψεις, σκέψεις θεϊκές.

Τότε τό θέλημά μας εἶναι τέλειο καί ὑγιές, ὅταν εὐθυγραμμίζεται πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τό πρωτότυπό του. Ἡ αἴσθησίς μας τότε εἶναι καθαρή, ὑγιής, θεϊκή, ὅταν εὐθυγραμμίζεται πρὸς τήν αἴσθησι τοῦ Θεοῦ.

[σελ. 87]

Ἄς μᾶς καθάριση Αὐτός ἀπό κάθε ἀμαρτία, ἀπό κάθε πάθος, ἀπό κάθε θάνατο. Ἄς μᾶς ἐλευθερώση ἀπό κάθε διάβολο, γιά νά μποροῦμε νά εἴμαστε πραγματικά ζῶσες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, γιά νά μπορῇ ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι ἐπί τῆς γῆς ἕνα θεῖο μεγαλεῖο.

Ἄνθρωπε! Ἀδελφέ! Ποτέ μήν ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι μικρός Θεός μέσα στήν λάσπη! Μέσα στήν λάσπη τοῦ σώματός σου ἐσύ ἔχεις τήν ζῶσα Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Πρόσεχε πῶς ζῆς. Πρόσεχε τί κάνεις μέ τήν Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μέσα σου. Πρόσεχε, –ἄνθρωπε! ἄνθρωπε! ἄνθρωπε! Διότι ἡ ζωή μας ξεκινᾷ ἀπό τήν γῆ καί καταλήγει στό πάμφωτο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, γιά νά δώσουμε ἐκεῖ ἀπολογία τί κάναμε μέ τήν Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὅσο ἤμασταν σέ αὐτόν τόν κόσμο.

Εὔχομαι ὁ Ἄγαθός Κύριος νά χαρίση στήν καρδιά τοῦ καθενός μας ὅλα τά οὐράνια δῶρα, ὅλες τίς εὐαγγελικές ἀρετές: τήν πίστι καί τήν ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα καί τήν προσευχή καί τήν νηστεία

καί τήν ὑπομονή καί τήν πραότητα καί τήν ταπείνωσι, ὥστε νά μπορέσουμε νά ἀντέξουμε ὅλο αὐτόν τό φοβερό ἐπίγειο ἀγῶνα, νά διαφυλάξουμε στήν ψυχή μας τήν θεία μορφή καί νά μετατεθοῦμε ἀπό τόν κόσμο αὐτό πρὸς τόν Ἀναστάντα Κύριο σέ ἐκεῖνο τόν κόσμο.

Ἀλλά μέχρι τότε ἡ ἀγία νηστεία ἅς μᾶς ὀδηγῆ πρὸς τό Ἅγιον Πάσχα, τήν Ἁγία Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, γιά νά προσκυνήσουμε, ὅσο εἴμαστε ἀκόμη μέ τό σῶμα μας, Αὐτόν, τόν Ἀναστάντα Κύριο, τόν Νικητή τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου, Αὐτόν πού ἐξασφάλισε τήν Αἰώνιο Ζωή γιά τό σῶμα μας καί γιά τήν ψυχή μας.

Σέ Αὐτόν, μόνο σέ Αὐτόν, ἀποκλειστικά σέ Αὐτόν, ἀνήκει αἰώνιος δόξα καί τιμή, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.